

A woman with long brown hair, seen from behind, stands in a misty forest. She is wearing a long, flowing white dress with a low back. She is looking towards a small, rustic wooden cabin with a steep, moss-covered roof. The cabin's entrance is covered by a long, light green curtain. The forest is dense with tall trees and a thick layer of green moss and ferns on the ground. The overall atmosphere is ethereal and magical.

EDGARS AUZIŅŠ

ELFU
PIEDZĪVOJUMS
PAR BĒGOŠO
LĪGAVU

Edgars Auziņš

Elfu piedzīvojums par bēgošo līgavu

«Автор»

2024

Auziņš E.

Elfu piedzīvojums par bēgošo līgavu / E. Auziņš — «Автор», 2024

Drosmīgā jaunieta Marfa, izvairoties no uzspiestām laulībām ar savu ienīstamo līgavaini, nolemj meklēt patvērumu dziļi mežā. Bez konkrēta plāna viņa nejauši nonāk uz takas, kas viņu aizved līdz bīstamai klintij. Izsmelta un apjukusi, Marfa tomēr atrod drosmi pārkāpt pāri šaurai akmens sijai, lai pārvarētu šķērslī. Taču, neraugoties uz viņas centieniem aizbēgt no vajātāja, viņa vajāšana izrādās nesaudzīga, un, riskējot ar savu dzīvību, viņa pārbīstas un krīt bezdibēnī. Pēkšņi viņa nonāk virpulī un tiek pārcelta uz pavisam citu realitāti - noslēpumainu elfu pilnu pasauli.

Содержание

1 NODAĻA	5
2 NODAĻA	7
3 NODAĻA	10
4 NODAĻA	14
Конец ознакомительного фрагмента.	15

Edgars Auziņš

Elfu piedzīvojums par bēgošo līgavu

1 NODAĻA

– Es visu esmu izlēmusi. Tu būsi mans, punkts,» teica mūsu vietējais kungs.

Nekad agrāk šie vārdi nav šķituši tik ciniski un rupji. Tas nozīmē, ka viņš to gribēja, bet es nē. Bet tikai tas, kurš mani klausīs. Vienkārša meitene no nobružāta pilsētas ciemata. Es centos un dienām ilgi cīnījos par savu brīvību. Vairākas reizes viņa pat rupji atteicās, aizsūtot majoru prom, bet viņš tik un tā spieda. Taču vienā brīdī viss mainījās un man bija jāpiekrīt. Galu galā mana vecmāmiņa, mans vienīgais gaismas stars šajā tumsā, saslima. Cik sevi atceros, mana vecmāmiņa vienmēr cieta ar sirdi. Un lūk šis muļķis ar savu spiedienu par kāzām. Tāpēc viņa to nevarēja izturēt. Vietējā slimnīcā viņu piedzīvoja krampji.

Bet viņa vecāki bija apmierināti ar manu nevainojamo reputāciju, kuru es centos saglabāt. Bet es pats nesapratu, kāpēc viņi mani uzskatīja par tik svarīgu. Iespējams, tas ir tāpēc, ka es neesmu prostitūta, tāpat kā lielākā daļa mūsu ciema meiteņu. Vai varbūt tas ir kaut kas pavisam cits, un man ir sava veida īpatnība. Piemēram, mēness nav gar, bet šķersām. Tā teikt, eksotika tīrākajā veidā. Bet arī ne šeit. Paskatījos tur, viss bija kā nākas, tikai krūmiem aizaudzis. Šodien nav maija mēnesis, bet gan nikns februāris. Tā teikt, es izolējos, cik spēju.

Tad man bija jāpiekrīt kāzu piedāvājumam, kas man bija labvēlīgs apmaiņā pret finansiālu palīdzību. Ko es varēju izmantot, lai glābtu savu mīļoto vecmāmiņu. Un tagad, pēc pāris nedēļām, es stāvu viena atsevišķā istabā un skatos uz sevi spogulī. Jaunajā tērpā es izskatījos kā kupla lelle ar milzīgām acīm, kā govs acīm. Viņi no manis radīja velnu, bet ne to, ko es gribēju. Baltā kleita ar garo vilcienu cieši apskāva manu augumu un radīja nepatīkamu spiediena sajūtu uz krūtīm ik uz soļa. Korsetes dēļ bez sāpēm bija gandrīz neiespējami ievilkt pat vismazāko elpu.

Vēlreiz apskatījusi sevi spogulī, es devos uz galvenās ieejas pusi zālē. Viss sāksies drīz, un es sapratu, ka man vienkārši jāgaida un jābūt pacietīgam. Pēc pāris stundām beidzot varēšu redzēt savu vecmāmiņu. Atceroties viņu, nobiru dažas asaras par krāšņo kleitu, ko izvēlējusies mana topošā vīramāte. Neskatoties uz operāciju, kuru viņa iepriekš bija pārcietusi, mūs sagaidīja vēl viena. Kas, iespējams, viņai pilnībā palīdzēs un tiks galā ar slimību.

Caur arku paskatījos uz zālē sanākušajiem viesiem un lēnām pārvietoju skatienu no viena uz otru, un tad pievērsu to savam līgavainim. Viņš bija skaists, bet ne man. Nostājusies nedaudz tālāk no visiem, spēru pirmo soli pa taciņu uz altāri, līdz pirmajiem marša akordiem. Visi viesi skatījās uz mani un sastinga izbrīnā, bet iekšēji es uztraucos un gribēju raudāt. Spērusi otro soli, gandrīz nokritu, kad kāds mani negaidīti veikli aizķēra. Paskatoties uz augšu, es ieraudzīju mūsu kaimiņu. Viņa paskatījās uz mani ar satrauktu sejas izteiksmi un tad teica kaut ko, kas lika man sastingt šausmās:

– Saulaini, tikai neraudi. Tava vecmāmiņa nomira,» kaimiņiene klusi čukstēja, turot mani aiz pleciem.

Dzirdot šos vārdus, es jutu, ka pasaule ap mani sabrūk. Es vairs nevarēju nostāvēt un nokritu kā nedzīvs maiss uz sarkanā paklāja. Nemanot, kas notiek zālē. Cik ātri mans līgavainis pienāca pie manis, savās rokās paņemot manu nedzīvo līķi. Un cik ātri viņš pazuda aiz zāles kolonnām. Visi man apkārt vēdīja un ālējās par notiekošo, bet, uzzinot mana stāvokļa cēloni, viņi izrādījās diezgan saprotoši cilvēki, viņi dalījās manās bēdās.

Pēc tam, kad viņi mani aizveda uz atsevišķu istabu, viņi mēģināja mani atgriezt pie samaņas, bet es negribēju pieņemt patiesību par notiekošo. Es gribēju kliegt un skriet pie vecmāmiņas, bet viņi mani nelaida ārā. Pēc apmēram pusstundas viņi beidzot uz brīdi izgāja no istabas, atstājot mani vienu ar vecmāmiņas kaimiņieni. Kas atšķirībā no citiem zināja visu un šoreiz vairs neklusēja:

«Tev jāskrien, mazulīt,» viņa pārliecināti sacīja, skatoties apkārt. «Viņš jūs neatstās vienu, jūs to saprotat.» Es redzu, ka tu netiec pēc viņa pēc savas gribas.

«Man nebija citas izvēles,» viņa šņukstēja un atcerējās savas radnieka gandrīz nedzīvo seju.

«Viņa ir prom, jums ir jāglābj sevi,» viņa vēlreiz apliecināja kā mantru.

– Nu, protams. To nav iespējams izdarīt. Un manas vecmāmiņas ķermeni, es nevaru viņu atstāt. Tas nav cilvēks.

– Un cilvēciskā ziņā dzīvot ar kādu, kuru nemīli. Kurš vienmēr staigās pa kreisi un sitīs tevi veltīgi.

Šī ir ļoti grūta izvēle, no vienas puses, man ir jāatvadās no vecmāmiņas ķermeņa un jādara tas ar visu cilvēcisko pieklājību. No otras puses, ir džentlmenis ar karaļa paradumiem. Kurš ir līdz ceļiem jūrā un nedomā, ko es gribu.

– Mazā, neuztraucies. «Es par visu parūpēšos,» viņa man apliecināja, stumjot pie loga. – Nāc, pirms viņi nāk.

Ēka, kurā bijām, bija liela, bet vienkārša. Tāpēc pa logu kāpt ārā nebūtu grūti. Skatoties uz ielu un paskatoties apkārt, es mēģināju taisnoties, bet kleita šausmīgi traucēja. Atgriežoties istabā un paskatoties apkārt, es pamanīju šķēres. Ar ko varēju viegli tikt vaļā no nevajadzīgā vilciena un neērtā tilla. Pēc tam varēju ātri kāpt ārā pa logu.

«Marfočka,» sieviete man uzsauca. – Ņem, tev vajadzēs.

Es biju pārsteigts, ieraugot, ko sieviete man turēja. Viņas rokās bija mana mugursoma, un iekšā bija manas lietas, neliela naudas summa un pat mana pase. Es nezinu, kur viņa to varēja dabūt, bet tagad es uz šo sievieti skatos kā uz dievību.

– Paldies, tante Sonja. Tu esi labākais.

Atvadoties noskūpstījis sievieti, es nekavējoties metos pie sava līgavaiņa mašīnas, kura atslēgas atstāja uz naktsskapīša pie loga. Lai gan zinu, kā vadīt traktoru, domāju, ka varu tikt galā arī ar šo «šķūni uz riteņiem». Taču, tiklīdz iekāpu mašīnā, uzreiz sapratu, ka ne viss ir tik vienkārši: bija tikai divi pedāļi, nevis trīs, bet ātri vien izdomāju. It īpaši, kad aiz muguras dzirdēju kliegzienus. Nospiedu gāzi un pacēlos, atstājot aiz sevis tikai dūmu mākoņus.

Un, kamēr ceļš bija salīdzinoši gluds, man izdevās atrauties no iedzīšanas. Bet, tiklīdz iegriezāties mežā, mums bija jāsamazina ātrums, un tas kļuva par neatgriešanās punktu. Īpaši tad, kad tiku nogriezta un vadības ierīces mani aizlidoja mazā grāvī. Par laimi, es domāju piesprādzēties, sitiens bija spēcīgs, bet es nepadevos. Sagrupējusies, paspēju tikt ārā, pēc kā turpināju kustēties ātrā tempā, un tad skrējienā, jo kaut kur aiz muguras viņi jau sekoja man uz papēžiem.

Tā soli pa solim skrēju, līdz sasniedzu vecu nepabeigtu tiltu pāri traktam. Viņi solīja to izdarīt jau sen, bet neviens neķērās pie lietas. Tagad tas bija mans glābiņš. Uzkāpusi uz sarūsējušā sijas, es sāku virzīties uz otru tilta pusi, izplešot rokas dažādos virzienos. Un viss man izdevās, līdz aiz muguras atskanēja kliedziens:

– Beidz, mulķis!

Es jutu bailes, it īpaši, kad mans bijušais līgavainis pēkšņi kiedza. Tik ļoti nobiedēja, ka nespēju noturēt līdzsvaru un nokritu pa staru. Lidot bezdibenī starp divām klintīm, kur joprojām šļakstījās mežonīga ūdens straume. Pat nepaspējot kliegt, vēl jo mazāk ieelpojot pēdējo elpu, viņa iekrita aukstajā ūdenī. Kas mani apņēma savās rokās, liekot aizmirst par visu. Un es aizmirstu, aizverot acis un palaižot brīvībā pēdējos gaisa burbuļus.

2 NODAĻA

Kad es iekritu ūdenī, domāju, ka nomiršu, bet nezināms spēks mani pārveda uz citu pasauli – strūklakas dibenā, ko ieskauj bagātīga veģetācija un koši ziedi. Paskatoties apkārt, es pamanīju simbolus un attēlus uz strūklakas sienām. Viņi mani ieinteresēja, un es sāku tos pētīt. Kamēr ūdens pieskārs manai ādai, vairojot siltuma un tīrības iespaidu. Galu galā tagad es jutu lielu vēlmi uzzināt vairāk par šo neparasto vietu. Bija skaidrs, ka šajā pasaulē ir maģija, bet es tik un tā jutos kā mājās.

Taču, kad man aiz muguras kāds pēkšņi parādījās, es pielecu un lēcu uz sāniem, bet tas nelīdzeja. Mani rupji satvēra aiz kakla un izmeta koptā laukumā. Kur bija daudz koku, un saules stari rotaļīgi mirgoja zem to vainaga. Es biju pārsteigts un šausminājies par tik aizskarošu izturēšanos pret sevi. Kad man izdevās kaut nedaudz atjēgties, mans skatiens uztvēra gara auguma puisī bruņās, kas rotātas ar dažādiem ornamentiem. «Kā viņš nepārpulējās, izvelkot manu līķi no ūdens,» es nodomāju, skatoties uz zelta bruņām. Un, paskatoties augstāk, viņa pamanīja viņa mazās, smailās ausis, vai nu rotaļīgi, vai nopietni, kas lūr ārā no tumšajiem pelnu matiem, piesaistot uzmanību.

– Kas tu esi? – jautāja izlutinātais, rādot uz mani šķēpu.

«Vai mēs esam viduslaikos?» – Es jau grasījies uzdot jautājumu, bet tas bija asāk apglabāts manā kājā.

– Čau, kā tevi sauc? «Es neesmu kebabs, lai jūs varētu bakstīt ar iesmu,» es biju sašutis, aizsedzot savas krūtis ar plaukstām, kuras grasījās izkrist no manas kleitas krūzēm.

Raustīdamies no nepatīkamās sajūtas, es redzēju, ka mums tuvojas vēl vairāki bruņumateriāli. Viņi bija gari un tievi, taču tas viņiem netraucēja valkāt zelta bruņas, kas, iespējams, svēra vairāk nekā viņi paši. Varbūt viņi to darīja, lai vējš viņus neaizpūstu. Tomēr, tiklīdz viņi pulcējās aiz biedra, viņi nekavējoties ieņēma aizsardzības pozīciju. Viņi sāka mani biedēt.

– Es uzdošu jautājumu vēlreiz. Kas tu esi un no kurienes nāci? – apsargs runāja uzstājīgāk.

– Jūs esat dīvaini, jūs izskatāties pēc blēžiem.

– Lūdzu, bez apvainojumiem. Joprojām gaidu atbildi.

– Ak, es esmu Marfa Akimova. Es nezinu, kā es šeit nokļuvu. Pēdējais, ko atceros, bija bēgšana no sava līgavaiņa. Tad es iekritu no klints ūdenī, un, kad es atvēru acis, tu jau bakstīji mani ar savu nūju.

Apsargi mistiski paskatījās uz mani, tad pārmiņa dažus vārdus un atkal skatījās uz mani tā, it kā es būtu jaunais pasaules brīnums.

– Skaidrs. «Tātad jūs esat ieradies turnīrā,» savu minējumu izteica viens no skrīveriem.

– Kas tas par turnīru?

«Šobrīd mūsu valstībā notiek turnīrs, lai izvēlētos līgavu mūsu princim, topošajam valdniekam. Katrai meitenei, kas ierodas, ir jācīnās par tiesībām būt blakus princim tronī,» viņš man paskaidroja.

– Jūs, protams, mani atvainosiet. Bet kopš kura laika, sievietē, atvainojiet, sievietei bija pienākums cīnīties par kāda puīša uzmanību?

«Kā jūs uzdrošināties, viņš ir mūsu princis, mūsu topošais valdnieks,» viņš izšļāca siekalas man sejā.

«Nu, viņš vēl nav karalis, kas nozīmē, ka viņa personības vērtība ir pārspīlēta,» es nevarēju atturēties, lai izteiktu kodīgu komentāru.

«Nu, vai jūs nesaprotat, viņš mums ir viss,» pelnu krāsa turpināja man ticēt.

– Klau, labi, viņš nav vienīgais puisis visā ciematā, par kuru sacenšas.

Nu, vienkārši nav iespējams saprast šī absurda nozīmi. Kāpēc jums ir jācīnās par kāda dīvaina, spicausu iezemnieka uzmanību un sirdi, lai galu galā kļūtu par viņa sievu? Es joprojām esmu pārsteigts, ka esmu tik mierīgs par šo visu. Varbūt tas ir manas mīlestības dēļ pret fantāzijas grāmatām. Tāpēc dziļi sirdī es vienmēr cerēju, ka kaut kur milzu Visumā dzīvo zaļie cilvēciņi, bet tā vietā es

nokļuvi pie elfiem. Interesanti, vai elfiem ir zelts un vai pie viņiem to iespējams atrast? Lai gan, ko es runāju – leprechauns ir zelts.

«Cik grūti ar jums, sievietes,» viņš pārtrauca manu domu lidojumu.

– Es lūgšu jūs šeit izvairīties no seksisma. Es patiesībā nesaprotu, ko viņi īsti no manis vēlas.

– Es paskaidrošu pēdējo reizi tiem, kam ir īpaši saspringta. Ir turnīrs prinča sirdij. Un vai nu tu tajā piedalies, vai arī nomirsti.

Bet tās ir sliktas ziņas, jo tagad man būs jācīnās par dzīvību, jāpaliek kopā ar kādu, kuru nemīlu, vai vienkārši jāmirst. Izvēle nav viegla, bet ceru uzvarēt šajā cīņā un pārliecināties, ka princis mani sadzird un laiž mājās.

– ES piekrišu. Ko tālāk?

– Ak, tad tevi aizvedīs uz savām pagaidu kamerām. Kur jums tiks nozīmēta guvernante. Viņa jums palīdzēs turnīra laikā.

Pabeidzis runu, apsargs pagriezās un devās pāri laukumam, atstājot mani vienu. Es nekritu panīk; es izvilku savu slapjo mugursomu no strūklakas un skrēju tai pakaļ pilsētas dziļumos. Izbaudiet elfu dabas neticamo skaistumu un noslēpumu, kas dvesa burvību. Tālumā varēja vērot blīvus mežus, upes kūšājošas un, protams, putnu melodisku dziedāšanu. Mājas un ēkas rotāja un bremzēja manu ceļu uz pili, un ziedi un koki radīja šīs satriecošās pasaules krāsainu izskatu. Tuvojoties pilij, es ieraudzīju sev priekšā majestātisku ēku ar izsmalcinātiem torņiem un skaistiem kokgriezumiem uz fasādes, kas šķita ļoti izsmalcināta. Tajā pašā laikā pils jumts kā mirdzošs zelta cietoksnis radīja dzīvas būtnes iespaidu. Uzkāpjot uz lieveņa, es skatījos uz šo pasauli no tāda augstuma, no kura varēja redzēt gandrīz visu karaliskās ģimenes īpašumu.

«Pasteidzies, tu neesi vienīgais,» apsargs mani mudināja.

Es tikai pasmejās par viņa izteikumiem un nepievērsu viņam uzmanību. Ejot garām pa atvērtajām durvīm, velkot aiz sevis pilienu taku, kas pilēja no slapjas mugursomas. Ieejot pilī, mani vēl vairāk pārsteidza tās apbrīnojamais skaistums. Es gāju it kā apburta, skatoties uz cirstajām sienām, kas izdalīja vieglu mirdzumu. Svaigi ziedi un, protams, vēl vienas milzīgas marmora kāpnes. Taču drīz vien pēkšņi atskanēja krītošas dzelzs rūkoņa. Pagriežoties, es pamanīju, kā mans ceļvedis bija izstiepts uz grīdas. «Es droši vien paslīdēju,» pazibēja man galvā, un es ātri paslēpu slapjo drēbju skapja priekšmetu aiz muguras.

«Tava māte,» iesaucās pelnu vīrs, izberzdam bruņām savu sasitušo dibenu.

– Nepalīdzēs...

Tiklīdz es sāku runāt, apsargs acumirkļi pielidoja pie manis, satverot mani aiz apkakles. Viņš skatījās man tieši acīs un droši vien mēģināja mani nogalināt. Bet tas neizdevās, lai kā viņš centās. Tomēr mūsu uzmanību pēkšņi novērsa kaut kur tuvumā dzirdētais kluss klepus, un mēs pagriezāmies. Tā bija jauna meitene, kura savās rokās turēja avārijas cēloni.

«Finve, ko tu atļaujies darīt,» viņa sasita viņa rokas.

«Tā viss ir viņa,» viņš norādīja uz mani ar pirkstu, atkāpjoties pāris soļus.

«Tu esi nelabojams,» viņa viņam teica, tad pagriezās pret mani. – Jūs droši vien esat vēl viens no pretendentiem.

«Jā,» es nomurmināju, nevēlēdamies turpināt sarunu.

«Es redzu, es neredzu lielu entuziasmu.» Tas nozīmē, ka ne pēc savas brīvas gribas.

Dzirdot viņas vārdus, es pat nedaudz uzbudināju cerībā, ka viņa mani sapratīs un palīdzēs aizbēgt. Tomēr viss noskaidrojās, kad viņa atkal runāja:

– Viss kārtībā, tu neesi vienīgais. Mani sauc Aglaja, es tev palīdzēšu.

«Palīdzība ir laba,» viņa skumji nopūtās. – Un es esmu Marta.

Pēc mūsu iepazīšanās viņa vēlreiz iesita puisim un mēs devāmies ceļā pa karaļvalsts garajiem gaitenīem. Droši vien, ja es te būtu bijusi viena, sen būtu apmaldījusies, bet ar viņas palīdzību mēs drīz vien nokļuvām mazā istabiņā. Kas tagad kādu laiku būs manas mājas.

«Neuztraucieties, uzvarai ir savas priekšrocības, un tā nav tikai laulība ar Viņa Majestāti,» Aglaja neskaidri sacīja, liekot man interesēt kaut ko citu, nevis bērnišķīgu.

– Kā šis?

– Un šādi. Tu vari uzvarēt un atteikties par labu citam, bet par to tu saņemsi vienas savas vēlmes piepildījumu,» viņa klusi čukstēja, it kā tas būtu šausmīgs noslēpums. – Gadās, ka vecākiem nav vajadzīgas laulības, bet nepieciešams ātrs problēmas risinājums. Tā nu viņi uzlika savām meitām tādu cūku.

«Tas ir briesmīgi,» es skaļi iesaucos, bet pie sevis nodomāju: «Cik lieliska ideja.»

Kad es dzirdēju šīs ziņas, es neteicu ne vārda. Ilgi domāju, kā rīkoties šajā situācijā. Bet, pateicoties Aglajai, kas atradās tuvumā, man bija vieglāk. Viņa palīdzēja man nokārt slapjās drēbes, ar interesi pētīja objektus no manas pasaules un tad uz brīdi pazuda. Un, kad viņa atgriezās, viņa atnesa gardu un aromātisku ēdienu.

– Ēd un iegūsti spēkus. Rīt mums ir smaga diena. Iepazīstiet savus sāncenšus un, iespējams, pat iepazīstieties ar princi.

– Tas viss, protams, ir interesanti. Tas ir tikai tas, ko es valkāšu. «Man nekas nav līdzī,» es sarūgtināts atbildēju.

– Tas ir slikti.

– Varbūt tev kaut kur guļ audums un pāris diega šķeteres? – viņa ar cerību acīs noskaidroja, jau iztēlodama, ko varētu darīt.

– Es paskatīšos vai kaut ko izdomāšu. Pagaidām atpūties.

Pēc Aglajas aiziešanas es ilgi domāju par to, kas notiks uz priekšu. Tomēr nomierināju sevi ar domu, ka tikšu ar visu galā. Pabeidzis ēst, es ātri nomazgājos jaunizveidotajā dušā, kas vairāk izskatījās pēc ūdenskrituma, nevis pēc dušas galvas. Un tikai tad viņa piesardzīgi apgūlās mīkstajā gultā un uzreiz aizmiga, aizmirstot, kur atrodas.

3 NODAĻA

Šorīt es pamodos sliktā garastāvoklī un nevarēju izlemt, kas mani traucēja vairāk: spožie saules stari, kas laužas caur maniem aizvērtajiem plakstiņiem, vai nemitīgā dūkoņa zem auss. Galu galā skaņa uzvarēja, un es jutu nepieciešamību nedaudz atvērt acis, lai pārtrauktu šo nīrgāšanos. Manā priekšā es redzēju Aglaju, kas tur rokās lielu virkni mantu.

– Kundze, celies. «Es tev kaut ko atnesu,» viņa teica, metot mantas man pie kājām.

– Kas tas ir? – sēkdama viņa centās no augšas apskatīt dāvanu.

– Tās ir lietas. Vakar jūs prasījāt audumus, bet to nebija. Ir tikai šis un vecais tills.

«Labi, tāpēc mēs rīkosimies atbilstoši apstākļiem.»

Apsēdusies uz gultas turku pozā, es uzreiz sāku aplūkot savas jaunās lietas. Lai gan tie nebija pilnīgi jauni, vietām bija saplēsti un notraipīti, bet tas mani nebiedēja. Gluži pretēji, es domāju, ko ar viņiem varētu darīt. Galvā pārdomājuši visus iespējamus variantus, apvienoju vairākus un nonācu pie gatava plāna. Bet, lai to realizētu, man vajadzēs dabūt savu kleitu un kādu vecu tillu.

– Aglaja, vai tu varētu man atnest pāris tils, diegus, adatu un šķēres? «Es visu atdošu, neuztraucieties,» viņa apliecināja, redzot meitenes acīs patiesu interesi.

– Protams, es tev palīdzēšu. Ļaujiet man atnest visu, kas jums nepieciešams, un mēs kopā varam no šīm lietām izveidot kaut ko skaistu,» Aglaja atbildēja, smaidot un izrādot patiesu vēlmi palīdzēt.

Kad biju viena istabā, nolēmu ieiet siltā un relaksējošā vannā, lai atjaunotu spēkus un enerģiju. Tūlīt dodoties uz vannas istabu, es atklāju daudz burciņu un dīvainas ierīces, kas mani mulsināja. Likās, ka vakar viņu šeit nebija, un parādījās kā sēnes pēc lietus. Tie bija intriģējoši, bet es tomēr nolēmu neriskēt ar savu drošību un vienkārši atvieglāju sevi, mazgājoties zem vēsa ūdens straumes. Pēc procedūrām uzvilku iepriekš sagādāto halātu un atgriezos istabā, kur Aglaja jau bija sagatavojusi visus nepieciešamos materiālus jaunajai kleitai.

«Ak, tu esi tik ātrs,» es biju pārsteigts, bet tajā pašā brīdī biju sarūgtināts, jo priekšā bija daudz darba.

«Es mēģināju,» meitene kautrīgi pasmaidīja.

– Paldies.

Mūsu saruna bija īsa, un mēs sapratām, ka mums ir maz laika. Kad sākām strādāt, noskaidroju, cik daudz laika man bija līdz balles sākumam. Aglaja skumji atbildēja, ka mums atlicis pavisam maz, tikai kādas piecas stundas. Bet šajā laikā mums ir jāpaspēj ne tikai uzšūt kleitu, bet arī veikt grīmu un frizūru.

– Labi. Aglaja, vai tev nav manekena vai statīva, uz kura uzvilkt kleitas?

– Protams, ir. Tur viņa stāv stūrī.

Patiešām, stūrī bija stends, kas, tāpat kā kleitas, nebija jauns, bet tas mani netraucēja. Esmu jau pieradis pie šādiem apstākļiem, pat būdams gandrīz pilsētas cilvēks. Mūsu ģimenē vienmēr bija maz naudas, un mēs iemācījāmies izklūt, un tagad ir tāpat. Šujot veca tilla gabalus pie stingras korsetes, domāju, kur dabūt krāsu, lai kaut nedaudz paslēptu auduma pārmērīgo dzeltenumu.

– Algaja, kādi ziedi tev šeit ir? – neskaidri jautāju, skatoties pa logu uz koku, ko pazinu.

– Ak, mums to ir daudz, tos nav iespējams pat saskaitīt uzreiz. Un kas? Varbūt jūs interesē kāds īpašs augs?

«Kā es varu jums to izskaidrot,» es nopūšos, pievēršot skatienu kalponei. «Jūs varat redzēt, ka šis audums nav no svaigākajiem.» Tāpēc es nodomāju, kāpēc gan mēs nepamēģinām tai piešķirt otru dzīvi ar krāsošanas palīdzību.

– Kā šis? – viņa pusčukstus iesaucās, aizsedzdam muti ar roku.

– Nu paskaties. «Tie ziedi tur,» es norādu ar roku uz brīnišķīga akācijas koka zariem, kas zied indīgo krāsā. «Tos var izmantot, lai audumiem piešķirtu zili violetu nokrāsu.»

Es jau iedomājos, kā es valkāšu šo lielisko kleitu ballē. Bet es joprojām uztraucos par to, vai es nepievērsīšu pārāk daudz uzmanības, lai izceltos no pūļa. Tas ir ārkārtīgi grūti. Jūs vienmēr vēlaties būt skaista un gracioza, bet neizraisīt apkārtējo skaudību.

– Nu, jūs esat kundze. Šie ziedi ir indīgi, un tos nedrīkst aiztikt.

– Viss ir iespējams. Manā pasaulē tie aug uz katra stūra, turklāt dažādās krāsās,» es atslābti saku, atceroties patīkamo ziedoša koka aromātu.

– Respektīvi, var ne tikai pieskarties, bet arī izmantot gleznošanai? – Aglaja neticīgi jautāja.

– Jā. Ejam ātri, vēl vajag katliņu un pāris litrus verdoša ūdens,» sapratusi, viņa vilka sev līdzi.

Nabaga elfs bija šokēts par notiekošo, un tad tur biju es ar savu akāciju. Tagad viņa kā sastingusi statuļa stāvēja ēnā un ar ieinteresētu skatienu vēroja manus pirkstus, ar kuriem es plūcu ziedus un saliku grozā.

– Pagaidām droši vien iešu uz virtuvi. «Es parūpēšos, lai viņi mums iedos vietu un kastrolī,» satraukti sacīja Aglaja, atkāpjoties no manis, sānis skatoties uz ziedu grozu.

– Labi, es gandrīz pabeidzu. Kur es varu tevi gaidīt?

«Es atgriezīšos pēc tevis, gaidiet mani šeit.»

Pēc Aglajas aiziešanas es atsāku darbu ar ziedu lasīšanu. Tomēr tagad tas bija daudz grūtāk, jo apakšējie zari jau bija kaili. Un, lai puķes dabūtu augstāk, man vajadzēja kaut kā uzkāpt vai uzkāpt kokā. Tas ir tas, ko es izdarīju, skrāpējot rokas un kājas.

– Viņai! – nāca no kaut kurienes virs manas galvas. «Vai jūs esat nemirstīgs, kāpēc jūs uzkāpāt kokā, turklāt indīgā kokā?»

«Tā tam vajadzētu būt,» viņa klusi šņāca, turpinot plūkt vērtīgos ziedus.

«Ja jūs nepārstāsiet sabojāt koku, es jums par to noraušu ausis,» draudēja nezināmais vīrietis.

«Cik biedējoši,» viņa izlikās trīcēdama, par ko saņēma jaunu sāpju daļu. – Netraucē mani, tu novērš manu uzmanību. Es jau esmu ievainots tevis dēļ.

– Manis dēļ? – vīrietis sašutis kļiedza. – Jā, es... Jā, tu... Jā, tu pat zini, kas es esmu.

Viņš neatlaidās, un es sapratu, ka maigā baritona īpašnieks atrodas kaut kur augstu virs manas galvas – varbūt pat uz balkona. Tādējādi viņa skatiens nespēja mani pilnībā uztvert, bet man bija aizdomas, ka viņš ir gatavs izlēmīgai rīcībai. Skatoties uz savu grozu, es skumīgi pasmaidīju, saprotot, ka tur nav daudz ziedu, bet tas vismaz bija kaut kas. Tāpēc, nolēcot no koka, ātri devos uz durvju pusi. Kur nejauši uzskrēju Aglajai, kura jau turēja rokās manu kleitu.

– Kur? «Es vēl neesmu pabeidzis,» man aiz muguras atskanēja balss, liekot kalponei paraustīties.

– Ejam, nepievērs uzmanību. Kāds neaudzināts puisis tika pieķerts.

«Tātad tas ir...» viņa iesāka, bet es iegrūdu viņu aizmugurē, izstumjot pa durvīm.

Pēc tam klejojām pa virkni gaiteņu, līdz nokļuvām milzīgā virtuvē, kur valdīja īsts haoss: katli lidoja gaisā, karotes pašas maisīja katlu saturu, bet galvenais pavārs traucās ar saviem lādiņiem. Mēs, tāpat kā peles, slēpāmies stūrī, kur veicām eksperimentu: ielējām ziedus ūdenī, nogaidījām, līdz tas uzvārās, pēc tam kleitu pārklājām ar sāli, sarullējām stingrā virvē un nolaidām šķīdumā. Viņi ļāva tam nostāvēties vēl dažas minūtes, pēc tam ieguva gaiši zilu audumu ar svītrām. Uz ko Aglaja raudzījās ar acīmredzamu skepsi.

– Labi, tagad viss ir beidzies. Tagad atliek tikai to izžāvēt, un viss būs kārtībā,» es mēģināju viņu pārliecināt.

«Jūs zināt labāk, kundze,» smagi nopūšoties, kalpone pavērsa skatienu uz mani. «Nāc, mums vēl ir jāsaved tevi kārtībā.»

Pēc tam, kad mēs izgājām no virtuves, mani joprojām fascinēja tas, ko es redzēju. Atgriezusies istabā, Aglaja piekāra manu slapjo kleitu uz statīva un sāka to žāvēt ar silta gaisa plūsmām, kas plūst no viņas rokām. Tas bija neparasti, bet tajā pašā laikā paredzami šai pasaulei. Kad kleita izžuva, mēs ieraudzījām gaisīgu izstrādājumu, kuram cauri plūst zilas svītras. Tas bija ideāls un lieliski saplūst ar maniem vara matiem, kurus mēs nolēmām vienkārši saritināt lielos vilņos, lai tie brīvi kristu. Ar

grimu pārāk daudz neeksperimentējām, tikai nedaudz uzsvērām jūras zaļās acis un piešķīrām lūpām nelielu spīdumu.

«Tu esi ļoti skaista,» Aglaja man apliecināja, skatoties uz mani augšā un lejā.

– Paldies, tu arī esi ļoti skaista.

Gatavība iziet ārā. Aglaja satvēra manu roku un mēs devāmies ārā no istabas. Biju pilna gaidu vakaram, kas solījās būt īpašs. Pārvietojoties pa majestātiskajiem gaitenītiem un piesaistot citu konkursantu skatienus, jutos lieliski un pārlicināti. Gaisīgā kleita man viegli šūpojās, atstājot aiz sevis noslēpumainas pēdas. Visi apkārtējie mani pamanīja un apbrīvoja. Bija patīkami būt uzmanības centrā, bet es paliku pieticīga un joprojām savā skaistumā. Sasniegusi pašu zāli, Aglaja pēkšņi pazuda, atstājot mani vienu.

Ieejot koptelpā, manā priekšā pavērsās pārsteidzoša aina. Apkārt bija daudz kungu, un viņi visi bija vienkārši ideāli. Gara auguma, glīti ģērbusies, ar unikāliem sejas vaibstiem. Bet galvenokārt viņu slaidums bija pārsteidzošs. Šķita, ka jebkura vēja elpa varētu viņus aizslaucīt no ceļa, taču viņi kustējās ar nepārspējamu grāciju un pārlicību. Viņi manevrēja starp konkursantiem, kuri bija tērpušies košās krāsās. Bet, neskatoties uz visiem viņu pūliņiem, viņi bija tikpat tievi kā kavalieri. Ja paskatās uz to virspusēji, tās var šķist silķes, slaidas un graciozas. Bet, papētot tuvāk, varēja redzēt haizivīm līdzīgu smīnu, kas ierosināja domu par silķu haizivīm.

Smaidot un metot prom stulbās domas, nolēmu ļauties baudīt glāzi vīna kopā ar nelielu desas tartleti. Bet, tiklīdz es pastiepu roku pēc vēl vienas, man likās, ka blakus atskan pazīstama balss. Ļoti negaidīta balss, kas lika man nodrebēt līdz pašiem matu galiem uz ķermeņa, kad šīs balss īpašnieks ar pirkstiem pārbrauca pār manu kailo plecu, pieskaroties skrāpējumam.

«Ak, kāds jūs esat nekārtību cēlēt,» sacīja vīrietis, kuru es nepazīstu.

«Piedod,» viņa neapmierināti atcirta, pacēlusi zodu. – Es tikai plūcu ziedus.

«Bet tas ir mans koks,» viņš iebilda, pieejot man tuvāk.

«Es nezināju, tas nav uz tā rakstīts.» Tad kāpēc tādi paziņojumi?

«Tāpēc, ka jūs bojājat kāda cita īpašumu,» svešinieks sausi atbildēja.

– Jā, Kungs. «Es noplūku pāris ziedus, tu nepamodīsies,» es skarbi atcirtu un devos tālumā, sajutusi uz sevi viņa vīstošo skatienu.

«Cik nejauks vīrietis,» pazibēja man galvā brīdī, kad viņi satvēra mani aiz rokas un ievilka zāles centrā. Tiklīdz biju pašā centrā, sāka skanēt viegla mūzika, un aborigēns mani grieza dejā.

– Cilvēks! – iekliedzos, mēģinot viņu atgrūst no sevis. Bet kur tas ir, tas pieķeras tai kā dēle un nelaiž vaļā. – Vai tu esi kaut ko sajaucis?

«Nē,» viņš īsi teica, paceļot mani no grīdas.

Tagad es to nevarēju līdz galam izpētīt, bet gan to, ko redzēju iepriekš un ko tagad jūtu sev blakus. Godīgi sakot, tas mani uztrauc. Viņš nav tāds kā viņa brāļi: pārāk garš, attīstīti muskuļi, kas bija daudzkārt labāki par citiem. Un tumšie mati lika viņam vēl vairāk izcelties no pūļa. Tāds liels un liels izlutināta elfa prototips.

– Jaunekli, es saprotu, ka tu esi sarūgtināts. Bet tas nedod tev tiesības tā uzvesties ar meiteni,» viņa draudīgi nomurmināja, līdinādama virs parketa grīdas.

«Zini, es tikko nolēmu dejot, un tu izrādījies mans tuvākais partneris,» vīrietis atbildēja ar garlaicību balsī, turpinot mani šūpot.

«Tas neattaisno jūsu uzvedību,» es atbildēju ar izaicinājumu savā balsī, beidzot izdodoties atbrīvoties no važām. «Jums jārespektē otras puses viedoklis, pirms velciet viņu pa istabu.» Nostādot jauno dāmu sarežģītā stāvoklī.

Es vairs nevarēju paciest viņa uzvedību un nolēmu uzkāpt viņam uz kājas, lai saņemtu atlīdzību par viņa netīro uzvedību. Viņš zvērēja un mēģināja mani noķert, bet es biju kustīga un paslīdēju zem viņa rokas kā putns zem tilta. Bēdzis no viņa, es paslēpos savā istabā, kuru tik tikko atradu. Tagad es cerēju, ka viņš mani tur neatradīs. Ka viņš bija tikai parasts viesis ballē.

Lai gan viss incidents bija nepatīkams, es nogāju smalku robežu starp apņēmību un bailēm. Es lepojos ar sevi, ka nepaliku neaktīvs un pasargāju sevi, bet tajā pašā laikā jutos nemierīgs par iespējamām sekām. Man nācās apsēsties savā gultā un atviegloti nopūsties. Aizmigt atcerējos, ka spēcīgas emocijas, sākoties jaunai dienai, vienmēr padodas mieram. Nolēmu nepadoties bailēm un palikt stipra. Rīt es sev apsolīju, ka būšu patiess savas dzīves saimnieks un nekad vairs neļaušu savu pasauli aptumšot negatīviem cilvēkiem. Es vairs nebūšu upuris un neciešu aizvainojumu.

4 NODAĻA

Šodien mana pamošanās bija lēna un grūta. Es jutu, ka mans ķermenis joprojām nespēj atvilkt elpu no piedzīvotā stresa. Lēnām atverot acis, paskatījos apkārt un pamanīju, ka uz stenda stāv elfa stila kleita. Tas bija maigi zaļā krāsā, un no tā apakšas tecēja balts vilciens. Acīmredzot šī bija dāvana, par kuru es neko nezināju. Pagriežusi galvu uz sāniem, es sastapu Aglajas skatienu. Pēc izskata viņa bija tikpat dzīvespriecīga un enerģijas pilna kā vienmēr, neskatoties uz agro diennakts laiku.

– Sveika, Aglaja! Kāpēc jūs jau esat šeit, vēl ir tik agri? «Tu vēl varētu gulēt un gulēt,» es apmulsusi jautāju, atgriežot skatienu uz kleitu. – No kurienes radās šī kleita?

– Sveika, kundze. Es atradu šo kleitu uz jūsu durvīm. Neviena nezina, kas to atnesa un kas to sūtīja,» viņa man pārlicināja, nolaižot acis.

«Skaidrs, ka nekas nav skaidrs, bet tas ir ļoti interesanti,» nomurminot zem deguna, es piecēlos sēdus uz gultas, noliekot kājas uz mīksta paklāja.

– Jā, kundze, jums ir taisnība. «Es jau visiem jautāju, bet visi klusē,» Aglaja kaitinoši sacīja. «Bet es jums apliecinu, ka esmu jau veicis maģisko pārbaudi un kleitai nav ļaunas acs vai bojājumu.»

– Paldies, Aglaja, par rūpēm un uzmanību. Tu esi labākais.

Izkāpjot no gultas, vēlreiz uzmetu skatienu elfu roku radītajam brīnumam. Tas bija skaisti un lieliski saskanēja ar maniem ugunīgajiem matiem. Tomēr, neskatoties uz apbrīnu, viņa nolēma ieiet dušā, lai nomazgātos no nakts reibuma. Pirms iekāpšanas dušā es kādu laiku pavadīju tās uzstādīšanā. Un es nevarēju turēties pie mazajām pudelītēm, kas laipni stāvēja uz dzegas. Vienā no šīm pudelītēm es atradu šampūnu, kas padarīja matus paklausīgākus un zīdainākus. Un, kad es atgriezos savā istabā, Aglaja nopietni sāka manas pārvērtības.

Viņa man palīdzēja izveidot skaistu frizūru, izveidojot smalku un vieglu bulciņu, no kuras izkrita dažas lokas. Meitene rīkojās ļoti uzmanīgi, pielāgojoties manām emocijām un vēlmēm attiecībā uz grīmu. Galu galā, no spoguļa uz mani atskatījās meitene ar ožu ar iespaidīgu grīmu, kas uzsvēra manas sejas dabisko skaistumu.

– Cik skaista meitene! – Aglaja apbrīnā iesaucās, ieraugot mani pilnībā savāktu.

Arī es apbrīnoju savu jauno izskatu, bet, nokāpjot dārzā, mana sirds sāka sisties vēl straujāk. Tagad mani ieskauj majestātiski koki un krāsaini ziedi, kas izstaroja savu spožo gaismu kā šīs brīnišķīgās vietas aizbildni. Tālumā redzēju citus konkursantus, kuri bija tērpušies koši un rozā tērpos, kas atgādināja brokātu un zīdu, kas papildināja viņu skaistumu. Viņi visi izskatījās ļoti eleganti, it kā gatavotos ballei, nevis pārbaudījumam. Pieejot pie visiem, sāku gaidīt, kad tiks paziņoti konkursa nosacījumi.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.